A BÍRÓSÁG ELNÖKÉNEK VÉGZÉSE

2005. április 29. *

A C-404/04. P-R. sz. ügyben,

a **Technische Glaswerke Ilmenau GmbH** (képviselik: C. Arhold és N. Wimmer Rechtsanwälte, kézbesítési cím: Luxembourg)

kérelmezőnek

az EK 242. és az EK 243. cikk alapján ideiglenes intézkedés iránt 2004. október 14-én benyújtott kérelme tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: V. Di Bucci és V. Kreuschitz, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg),

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

a **Schott AG,** korábban Schott Glas (képviseli: U. Soltész Rechtsanwalt),

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG ELNÖKE,

C. Stix-Hackl főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

1 Ideiglenes intézkedés iránti kérelmében a Technische Glaswerke Ilmenau GmbH (a továbbiakban: kérelmező) elsődlegesen azt kéri a Bíróság elnökétől, hogy függessze fel a Németország által a Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, (Németország) részére nyújtott állami támogatásról szóló, 2001. június 12-i 2002/185/EK bizottsági határozat 2. cikkének végrehajtását (HL 2002. L 62., 30. o., a továbbiakban: megtámadott határozat) vagy a kérelmezőnek a C-404/04. P. sz. ügyben 2004. szeptember 22-én benyújtott fellebbezéséről a Bíróság által hozott végleges döntésig vagy a Bíróság elnöke által megállapított határidőig, és másodlagosan azt kéri, hogy tegyen meg minden más vagy járulékos intézkedést, amelyet a Bíróság elnöke szükségesnek és megfelelőnek tart.

A jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem előzményei

2 A megtámadott határozatban a Bizottság megállapította, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság 4 millió DEM összegű, a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatást nyújtott a kérelmező részére. A fenti határozat 2. cikkében arra hívta fel e tagállamot, hogy haladéktalanul követelje meg e támogatás visszafizetését.

3 A kérelmező azt kérte az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságától, hogy semmisítse meg a megtámadott határozatot. Az eljárás folyamán az Elsőfokú Bíróság elnöke több ízben ideiglenes intézkedést rendelt el, amelyek eredményeképpen lényegében felfüggesztette a vitatott összegre vonatkozó visszafizetési kötelezettséget az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás befejezéséig, azzal a feltétellel, hogy a kérelmező ezen összeg egy részét visszafizeti, mint ahogyan ez ténylegesen meg is történt (lásd az Elsőfokú Bíróság elnökének a T-198/01. R. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2002. április 4-én hozott végzését [EBHT 2003., II-2153. o.], a T-198/01. R [II]. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2003. augusztus 1-jén hozott végzését [EBHT 2003., II-2895. o.] és a T-198/01. R. III. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2004. május 12-én hozott végzését [EBHT 2004., II-1471. o.]).

4 Miután az Elsőfokú Bíróság a 2004. július 8-án hozott ítéletében érdemben elutasította a keresetet (T-198/01. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügy [EBHT 2004., II-2717. o.], a továbbiakban: megtámadott ítélet), a kérelmező 2004. szeptember 22-én fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen. E fellebbezés keretében az utóbbi lényegében újból a megtámadott határozat felfüggesztését kéri a Bíróság előtti eljárás befejezéséig.

5 A jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem előzményei részletesebben a megtámadott ítélet 7–28. pontjában találhatók:

„7 A Technische Glaswerke Ilmenau GmbH német társaság, amelynek székhelye a türingiai Ilmenauban van. A cég üveggyártási tevékenységet folytat.

8 A társaságot 1994-ben alapította a Geiß házaspár, azzal a céllal, hogy a korábbi, a Treuhandanstalt (a volt Német Demokratikus Köztársaság vállakozásainak szerkezetátalakításáért felelős közjogi szerv, a későbbi Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, a továbbiakban: BvS) által felszámolt Ilmenauer Glaswerke GmbH (a továbbiakban: IGW) birtokában lévő tizenkét üveggyártósorból négyet átvegyen. A kérdéses gyártósorok a német újraegyesítést megelőzően az egykori Német Demokratikus Köztársaság üveggyártó központja, a Volkseigener Betrieb Werk für Technisches Glas Ilmenau államosított javainak részét képezték.

9 A négy gyártósort az IGW a felperesnek két részletben adta el, nevezetesen a Treuhandanstalt által 1994 decemberében jóváhagyott első, 1994. szeptember 26-i szerződéssel (a továbbiakban: asset-deal 1 [vagyonátruházási megállapodás]), másrészt a BvS által 1996. augusztus 13-án jóváhagyott második, 1995. december 11-i szerződéssel (a továbbiakban: asset-deal 2).

10 Az asset-deal 1 értelmében az első három gyártósor eladási ára összesen 5,8 millió DEM (2 965 493 EUR) volt, amelyet három részletben kellett kifizetni 1997., 1998., illetve 1999. december 31-én. Az ellenértéket 4 millió DEM (2 045 168 EUR) összegű jelzáloghitel és 1,8 milló DEM (920 325 EUR) összegű bankgarancia formájában biztosították.

11 Nem vitatott, hogy a három közül egyik fizetési határidőt sem tartották be.

12 Az asset-deal 2 értelmében az IGW a negyedik gyártósort is eladta a felperes számára, 50 000 DEM (25 565 EUR) vételárért.

13 Nem vitatott továbbá, hogy a felperesnek 1997-ben pénzügyi problémái voltak. Ezért tárgyalásokat kezdeményezett a BvS-szel. E tárgyalások eredményeként megkötötték az 1998. február 16-i keltezésű szerződést, amelynek értelmében a BvS késznek mutatkozott az asset-deal 1 keretében megállapított vételárat 4 millió DEM-mel csökkenteni (a továbbiakban: vételárcsökkentés).

14 1998. december 1-jei levelével a Németországi Szövetségi Köztársaság értesítette a Bizottságot a felperes támogatására irányuló különböző intézkedésekről, köztük a vételár csökkentéséről. Ezen értesítések egy része az 1998-tól 2000-ig terjedő évekre vonatkozó szerkezetátalakítási tervre vonatkozott, amelybe többek között új magánbefektető keresése is beletartozott, akinek 3 850 000 DEM (1 968 474 EUR) hozzájárulást kellett volna teljesítenie.

15 2000. április 4-i, SG (2000) D/102831 számú levelével a Bizottság megindította az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti hivatalos vizsgálati eljárást. Azon az álláspontón volt, hogy a német hatóságok az asset-deal 1 és az asset-deal 2 keretein belül különböző állami támogatásokat nyújthattak. Ezeket a feltételezett állami támogatásokat az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjának* 2000. július 29-i számában közzétett közleménnyel (Az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti felhívás észrevétel megtételére a C 19/2000 [korábbi NN 147/98] támogatás tekintetében – Támogatások a Technische Glaswerke Ilmenau GmbH számára – Németország, [HL C 217., 10. o.]), amelyben a

Bizottság előzetesen azt az álláspontot képviselte, hogy a kérdéses intézkedések közül kettő a közös piaccal összeegyeztethetetlen támogatásnak tekinthető, nevezetesen a vételárcsökkentés és a Thüringer Aufbaubank (TAB) 2 millió DEM (1 015 677 EUR) összegű kölcsöne, amelyet 1998. november 30-án nyújtottak a felperesnek, az (SG (96) D/1946 számú határozattal jóváhagyott) NN 74/95 támogatási szabályozás alapján.

16 A Németországi Szövetségi Köztársaság 2000. július 7-i levelével tette meg észrevételeit a Bizottság által kezdeményezett hivatalos vizsgálati eljárás tekintetében. Előadta, hogy a vételárcsökkentés nem jelentett állami támogatást, hanem olyan magánhitelező magatartásának felelt meg, aki megpróbálta követelését olyan helyzetben visszaszerezni, amelyben a vételár teljes összegének kifizetésére irányuló követelés valószínűleg a felperes felszámolásához vezetett volna.

17 Miután a felperes tudomást szerzett a 2000. július 29-i közleményről, 2000. augusztus 28-án benyújtotta észrevételeit a Bizottsághoz. Kérte a Bizottságot, hogy biztosítson számára betekintést az iratok nem bizalmas részeibe, és ezt követően biztosítsa számára, hogy új észrevételeket tehessen.

18 2000. október 11-i levelével a BvS meghosszabbította az asset-deal 1 szerint megállapított vételár fennmaradó részének – 1,8 millió DEM — megfizetésére, valamint az 1998. január 1-je és 2000. június 20-a között felgyülemlett, 198 800 DEM (101 645 EUR) összegű kamatok megfizetésére adott határidőt. További kamatok követelése nélkül a BvS az új fizetési határidőket 2003., 2004., illetve 2005. december 31-ben állapította meg. Azt is előírta, hogy az adott időpontokban minden esetben 666 600 DEM (340 827 EUR) visszafizetése válik esedékessé.

19 2000. november 20-i közleményével a Németországi Szövetségi Köztársaság észrevételeket tett a Bizottságnak a Schott Glas cég – a felperes egyik versenytársa — által a hivatalos vizsgálati eljárás során 2000. szeptember 28-án benyújtott észrevételek tekintetében.

20 2001. február 27-én közleménye mellékleteként a Németországi Szövetségi Köztársaság megküldte a Bizottságnak a 2000. november 24-i szakértői jelentés másolatát, amelyet az Arnold könyvszakértő társaság készített a felperes helyzetéről és jövedelmezőségi kilátásairól (a továbbiakban: az Arnold-jelentés).

21 2001. június 12-én a Bizottság elfogadta a [megtámadott] határozatot. A Bizottság, miután kifejezetten lemondott arról, hogy ugyanezen eljárás keretében más lehetséges támogatásokat vizsgáljon, mint az asset-deal 1-gyel kapcsolatban nyújtott 1 800 000 DEM értékű bankgarancia másodrangú jelzáloggá (nachrangige Grundschuld) történő átalakítása, illetve az e szerződésben megállapított vételár fennmaradó része megfizetésének 2003-ig történő elhalasztása (a megtámadott határozat 42., 64. és 65. pontja), arra a következtetésre jutott, hogy magánhitelező nem fogadta volna el a vételárcsökkentést, ezért a vételárcsökkentés az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti, a közös piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatást valósított meg.

22 A Bizottság három okból (a megtámadott határozat 76–80. pontja) képviseli azt az álláspontot, hogy a BvS a vételár csökkentése során nem úgy járt el, mint egy magánhitelező. Még abban az esetben is, ha az asset-deal 2-nek a vételárcsökkentés lett volna a feltétele, a megtámadott határozat szerint nincs bizonyíték arra, hogy a választott eljárás kevesebb költséggel járt, mint amely akkor merült volna fel, ha az eredetileg megállapodott vételár megfizetését követelték volna, és tartózkodtak volna az asset-deal 2 megkötésétől (81. pont). A Bizottság a felperes azon érvét is elutasította, hogy a vételárcsökkentés – tekintettel a Türingia tartomány által ígért támogatás csökkentésére — csak a

privatizációs szerződés módosításának minősül. Azt az álláspontot képviselte ugyanis, hogy a BvS és Türingia tartomány két különálló jogi személy (82. pont). A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a BvS eljárása nem saját pénzügyi érdekei védelmére, hanem a felperes fennmaradásának biztosítására irányult (83. pont).

23 A megtámadott határozat szerint a vételárcsökkentés nem mentesíthető szerkezetátalakításhoz szükséges *ad hoc* támogatásként, mivel nem állnak fenn a nehéz helyzetben lévő vállalkozások megmentésére és szerkezetátalakítására irányadó közösségi iránymutatásokban meghatározott feltételek. A felperes szerkezetátalakítási tervei nem valós feltételezéseken nyugodtak, és hosszú távú életképességének visszaállítása kétséges volt (92–97. pont).

24 A Bizottság a szerkezetátalakítási támogatás feltételeire is felhívta a figyelmet, amelyek szerint a szerkezetátalakítási tervnek a versenytársakat érintő esetleges hátrányos következmények lehető leghamarabbi kiegyenlítésére irányuló intézkedéseket kell előírnia (98–101. pont). A felperes egyik versenytársának következtetései ellenére, amely szerint »egyes termékpiacokon, ahol a [felperes] is tevékenykedik, strukturális kapacitástöbblet volt«, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a rendelkezésére álló információk szerint »az összpiacon nem volt termelési kapacitástöbblet« (101. pont).

25 Végül a Bizottság azt az álláspontot képviselte, hogy a támogatás arányosságának feltétele nem teljesült, mivel hiányzott a fent nevezett iránymutatás szerinti magánbefektető hozzájárulása (102–107. pont). Másrészt megállapította, hogy a felperes – ugyanezen versenytárs szerint – termékeit rendszeresen a piaci ár alatt, sőt az előállítási költségek alatt adta el, és hogy veszteségei kiegyenlítésére folyamatosan pénzügyi eszközöket bocsátottak rendelkezésére; ezért nem

kizárható, hogy a vállalkozásnak juttatott forrásokat a szerkezetátalakítási eljárással kapcsolatban nem álló és piactorzító tevékenységekhez használták fel (103. pont). Arra a következtetésre jut, hogy a vételárcsökkentés nem összeegyeztethető a közös piaccal (109. pont).

26 A megtámadott határozat 1. és 2. cikke értelmében:

»*1. cikk*

A Németország[i Szövetségi Köztársaság] által a Technische Glaswerke Ilmenau GmbH számára az 1994. szeptember 26-i asset-deal 1 keretében megállapított vételárra [vételárcsökkentés formájában] nyújtott 4 000 000 [DEM] értékű állami támogatás összeegyeztethetetlen a közös piaccal.

2. cikk

(1) Az 1. cikkben megnevezett, jogellenesen rendelkezésre bocsátott támogatás kedvezményezett általi visszatérítése érdekében a Németország[i Szövetségi Köztársaság] köteles minden szükséges intézkedést megtenni.

(2) A támogatás visszatérítésére haladéktalanul sor kerül a német eljárások szerint, amennyiben ezek lehetővé teszik a határozat azonnali és tényleges végrehajtását. A visszatérítendő támogatás magában foglalja a jogellenes

támogatás rendelkezésére bocsátásának időpontjától az annak tényleges visszafizetéséig terjedő időszakra vonatkozó kamatokat. A kamatokat a regionális támogatások támogatástartalmára irányadó referencia-kamatláb alapján kell kiszámítani.«

27 A felperes elismeri, hogy már 2001. június 19-én tudomást szerzett a megtámadott határozatról, amikor a BvS képviselői eljuttattak hozzá egy másolatot.

28 2001. augusztus 23-i levelével a Németországi Szövetségi Köztársaság közölte a Bizottsággal, hogy ez utóbbi egyetértésének feltételével a kérdéses támogatás visszakövetelésének elhalasztását tervezi, azért, hogy ne veszélyeztesse a felperes és a lehetséges új befektető közötti tárgyalásokat."

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

6 A megtámadott ítélet meghozatalát követően a kérelmezőtől a BvS 2004. július 8-i levelében az árcsökkentés visszafizetését követelte a kamatokkal együtt, levonva ebből az Elsőfokú Bíróság elnöke végzéseinek megfelelően, a jelen végzés 3. pontjában említett, már teljesített kifizetéseket, azaz összesen 2 212 027,04 eurót. Mindazonáltal a BvS közölte, hogy eltekint a visszafizetési kötelezettség végrehajtására irányuló intézkedésektől a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztésére irányuló, ideiglenes intézkedés iránti esetleges kérelem elutasításáig azzal a feltétellel, ha a kérelmező meghatározott időpontig ilyen kérelmet terjeszt elő.

7 Ilyen körülmények között a kérelmező külön beadványban ideiglenes intézkedés iránti kérelmet nyújtott be az EK 242. és 243. cikk alapján, amelyben azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

1. rendelje el a megtámadott határozat 2. cikke végrehajtásának felfüggesztését,

   — a kérelmezőnek a C-404/04. P. sz. ügyben 2004. szeptember 22-én benyújtott fellebbezéséről a Bíróság által hozott végleges döntésig,

   — vagy a Bíróság elnöke által megállapított határidőig;

2. másodlagosan tegyen meg minden más vagy járulékos intézkedést, amelyet a Bíróság elnöke szükségesnek és megfelelőnek tart;

3. a költségekről később rendelkezzen.

8 A Bizottság ezen ideiglenes intézkedés iránti kérelem megalapozatlanság miatti elutasítását és a kérelmező költségekben való marasztalását kérte.

9 A Schott, amelynek beavatkozását a Bizottság kérelmeinek támogatása érdekében az Elsőfokú Bíróság kibővített ötödik tanácsának elnöke 2002. május 15-i végzésével hagyta jóvá, kéri a fenti kérelem elutasítását és a kérelmező költségekben való marasztalását, beleértve a beavatkozó költségeit is; másodlagosan azt kéri a Bíróság elnökétől, hogy a költségekről szóló határozatát az ügy érdeméről szóló határozattal egyidejűleg hozza meg.

Az ideiglenes intézkedési iránti kérelemről

10 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az ideiglenes intézkedésről határozó bíró az ideiglenes intézkedéseket csak akkor rendelheti el, ha azok szükségességét a ténybeli és jogi alapok első látásra valószínűsítik *(fumus boni juris)* és azok olyan értelemben sürgősek, hogy azokat a kérelmező érdekeiben bekövetkező súlyos és helyrehozhatatlan kár megakadályozásához kell elrendelni annak érdekében, hogy hatásukat az érdemi döntés előtt kifejtsék. Az ideiglenes intézkedésről határozó bíró adott esetben a fennálló érdekeket is mérlegeli (lásd különösen a C-445/00. R. sz., Ausztria kontra Tanács ügyben 2001. február 23-án hozott végzés [EBHT 2001., I-1461. o.] 73. pontját).

11 Az így felállított feltételek kumulatívak, azaz az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani, amennyiben valamelyik feltétel nem teljesül (lásd különösen a C-7/04. P(R). sz., Akzo és Akcros ügyben 2004. szeptember 27-én hozott végzés [EBHT 2004., I-8739. o.] 28. pontját).

Előzetes megjegyzések

12 Először is meg kell állapítani, hogy nem teszi elfogadhatatlanná a jelen kérelmet az a körülmény, hogy a kért ideiglenes intézkedések tárgya a megtámadott határozat felfüggesztése, és így túlterjeszkedik a megtámadott ítélet végrehajtásának felfüggesztésén.

13 Amennyiben helytálló az, hogy az EK 242. cikk keretében a kért intézkedések főszabály szerint nem terjeszkedhetnek túl annak a fellebbezésnek a keretein,

amelyhez kapcsolódnak, hangsúlyozni kell azt is, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem, a kivételes körülményeket kivéve, nem irányulhat elutasító határozat ellen, mivel a felfüggesztés elrendelése nem okozhatja a kérelmező fél helyzetének megváltozását (lásd különösen a C-486/01. P-R. és C-488/01. P-R. sz., Front National és Martinez kontra Parlament egyesített ügyekben 2002. február 21-én hozott végzés [EBHT 2002., I-1843. o.] 73. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

14 Tekintettel arra, hogy a megtámadott ítélet elutasító határozathoz hasonlít, mivel ebben az Elsőfokú Bíróság a keresetet annak teljes terjedelmében elutasította, és figyelembe véve azt, hogy a vitatott összeg visszafizetésének kötelezettsége a megtámadott határozatból ered, a hatékony bírói jogvédelemhez való jognak a C-208/03. P-R. sz., Le Pen kontra Parlament ügyben 2003. július 31-én hozott végzés (EBHT 2003., I-7939. o.) 78–88. pontjában részletesen kifejtett indokai megkövetelik, hogy a kérelmező jelen esetben kérelmezhesse a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztését.

15 Hozzá kell tenni, hogy a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem az EK 243. cikken is alapul, amelynek rendelkezései alapján a Bíróság az előtte folyamatban lévő ügyekben elrendelheti a szükséges ideiglenes intézkedéseket.

16 Az a körülmény, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem a megtámadott határozat és nem a megtámadott ítélet végrehajtásának a felfüggesztésére irányul, mindamellett hatással van a *fumus boni juris* fennállásának megítélésére.

17 Ugyanis bármilyen erősek legyenek is a kérelmező által a megtámadott ítélettel szemben felhozott jogalapok és érvek, mégsem elegendőek ahhoz, hogy a megtámadott határozat végrehajtása felfüggesztésének jogi alapját első látásra valószínűsítsék. Annak megállapítása érdekében, hogy teljesült a *fumus boni juris*

feltétele, a kérelmezőnek ezenkívül nyilvánvalóvá kell tennie, hogy az említett határozat jogszerűségével szemben felhozott jogalapok és érvek a megsemmisítés iránti kereset keretén belül olyan természetűek, hogy első látásra igazolni tudják a kért felfüggesztés elrendelését (a fent hivatkozott Le Pen kontra Parlament ügyben hozott végzés 90. pontja).

18 Másodszor a jelen ügy előzményeire tekintettel meg kell jegyezni, hogy a jelen végzés 3. pontjában említett végzések közül az elsőből, különösen annak 79., 87. és 88. pontjából következik, hogy az Elsőfokú Bíróság elnöke megállapította, hogy a kérelmező által az érdemi keresetben előterjesztett első és harmadik jogalap nem tűnik minden alapot nélkülözőnek. Ezenkívül az érdekek mérlegelése keretében mindenképpen úgy ítélte meg, hogy a közösségi érdeknek rendszerint, hacsak nem mindig, meg kell előznie a támogatás kedvezményezettjének a visszafizetési kötelezettség végrehajtásának elkerülésére vonatkozó érdekét az ügy érdemében hozott ítélet kihirdetése előtt, és megállapította, hogy „kivételes és nagyon sajátos körülmények [állnak fenn] a jelen ügyben, amelyek az ideiglenes intézkedések elrendelése mellett szólnak", amint ez az említett végzés 18. pontjából következik. Mindazonáltal az Elsőfokú Bíróság az érdemi eljárásban elutasította a kérelmező részéről felhozott összes jogalapot.

19 Következésképpen a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet illetően a *fumus boni juris* fennállása feltételének megítélése során figyelembe kell venni azt a körülményt is, hogy a megtámadott határozatot mind jogi, mind ténybeli alapon már megvizsgálta közösségi bíróság és úgy ítélte meg, hogy nem megalapozott az e határozat ellen irányuló kereset.

20 Harmadszor a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem keretében az első látásra különösen komolynak tűnő jogalapok érvényesítésének szükségessége abból is következik, hogy ezeknek a jogalapoknak alkalmasnak kell lenniük egyrészt arra, hogy megdöntsék a kérelmező által felhozott érvek érdeméről az Elsőfokú Bíróság

által végzett értékelést, másrészt hogy megerősítsék azt az értékelést, amely alapján az Elsőfokú Bíróság elfogadta azt, hogy kivételes és nagyon sajátos körülmények állnak fenn a jelen ügyben.

A fumus boni jurisról

21 A kérelmező a felhozott jogalapokat öt cím alá sorolta, azaz a szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnése („Wegfall der Geschäftsgrundlage"), a magánhitelező szempontja, a támogatás összegének téves meghatározása, a szerkezetátalakítási terv és a beavatkozó fél válaszai megküldésének elmulasztása a Németországi Szövetségi Köztársaság részére.

A szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnéséről

22 A szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnésére vonatkozó érvelés keretében a kérelmező hét jogalapot terjeszt elő. Ezek közül kettőt érdemi jogalapnak minősít, míg az öt további jogalap az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás állítólagos hiányosságaihoz kapcsolódik. A jelen végzés fenti 17. pontjában ismertetett okokból nem szükséges megvizsgálni ezeket az állítólagos eljárási szabálytalanságokat a jelen ideiglenes intézkedés iránti eljárás keretében.

23 Az első érdemi jogalap tekintetében a kérelmező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság által annak igazolására kifejtett indokolás, hogy a szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnését nem vették figyelembe, megfelel az EK 253. cikk követelményeinek.

24 A második jogalap tekintetében a kérelmező úgy érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnésére alapított érvelés elutasítása a megtámadott határozatban nem a Bizottság értékelési hibáján alapult, figyelemmel az EK 87. cikk (1) bekezdésére.

25 Ez a két jogalap, amelyeket együttesen kell vizsgálni, lényegében az Elsőfokú Bíróságnak azon a tévedésén alapul, hogy nem kifogásolta azt, hogy a Bizottság egyrészt nem fogadta el a vételárcsökkentést a szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnésének logikus következményeként, másrészt, hogy az utóbbi a megtámadott határozatot ezen a helyen hiányosan indokolta.

26 Az említett határozat 82. pontjában a szerződés alapjául szolgáló érdek állítólagos megszűnését illetően a Bizottság megállapította, hogy a BvS és Türingia Land egymástól különböző jogi személyek voltak és ebből arra a következtetésre jutott, hogy nem fogadhatóak el a kérelmező által felhozott érvek, miszerint a vételárcsökkentés nem volt más, mint a privatizációs szerződés kiigazítása, figyelemmel az ezen állam által ígért támogatás csökkentésére.

27 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság e megállapítást akként értelmezte, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, a kérelmező érvelése irreleváns volt ebben a tekintetben. Hangsúlyozta, hogy a Türingia Land által állítólag ígért támogatásnál olyan beruházási támogatásról volt szó, amelyet a „regionális gazdaságszerkezet javítása" közösségi feladat 23. keretterve, azaz regionális célú beruházási támogatási rendszer tartalmazott, míg e külön rendszer a vételárcsökkentésre nem vonatkozott, azt tehát a Bizottság nem is értékelhette ezen utóbbi rendelkezései alapján. Más tekintetben az Elsőfokú Bíróság szerint, ezen állítólagos beruházási támogatás folyósítása Türingia Land és nem a BvS önálló hatáskörébe tartozott. Ezt követően az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy ilyen körülmények között nem lehet úgy

tekinteni, hogy a Bizottság értékelési hibát követett el, amikor elutasította az assetdeal 1 kiigazítására való jogosultságra alapozott érvelést azzal az indokolással, hogy a BvS és Türingia Land különböző jogi személyek akkor is, ha utóbbi ténylegesen odaígérte a kérelmező részére az említett beruházási támogatást (lásd a megtámadott ítélet 70–77. pontját).

28 Az Elsőfokú Bíróság hozzátette, hogy a kérelmező semmiképpen nem bizonyította beadványaiban jogi szempontból kellő mértékben azt, hogy Türingia Land ténylegesen odaígérte részére a 4 millió DEM összegű beruházási támogatást. Ilyen bizonyíték hiányában úgy ítélte meg, hogy nem bizonyosodott be a kérelmező azon érvelésének az előfeltétele, amely az említett állam beruházási támogatási ígéretére vonatkozott, és ezért szükségtelen mind a kérelmező azon érveinek vizsgálata, amelyek a szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnése miatti kiigazítás fogalmára vonatkoznak, mind annak a meghatározása, hogy vajon a 23. kerettervbe illeszkedike ezen állítólagos támogatási ígéret (lásd a megtámadott ítélet 78–86. pontját).

29 A Bíróság előtt a kérelmező azt állítja, hogy kevésbé jelentős az a kérdés, hogy vajon Türingia Land megígérte-e vagy sem az említett támogatást. Szerinte a döntő elem abban rejlik, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor a felek kölcsönösen abban a hiszemben voltak, hogy magasabb összegű lesz a Türingia Land által nyújtott támogatás.

30 A Bizottság, amely ezt új érvelésnek tekinti ahhoz képest, amit a kérelmező az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett, úgy érvel, hogy ezen érvelés elfogadása a gyakorlatban egyenértékű lenne az állami támogatások Szerződésben előírt ellenőrzési rendszerének megszüntetésével. Elegendő lenne ugyanis, ha a közigazgatási hatóság és a támogatás címzettje arra hivatkoznának, hogy együttesen az vezérelte őket, hogy pénzügyi szempontból valamely harmadik személy is hozzájárul az adásvételhez és több, mint valószínű, hogy amennyiben a harmadik személy nem teljesítené e hozzájárulást, ezt követően csökkentenék a vételárat annak érdekében, hogy kivonják e támogatást a közösségi jogban szabályozott ellenőrzési rendszer alól.

31 Annak a kérdésnek a megítélése bizonyosan túlterjeszkedik a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem keretein, hogy vajon alkalmazható-e, és ha igen, akkor adott esetben milyen módon alkalmazható az állami támogatások ellenőrzési rendszerére az olyan nemzeti jogintézmény, mint a szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnése.

32 Azonban ilyen vizsgálatra nincsen szükség az eljárás e szakaszában, mivel nincs elegendő olyan támpont, amely első látásra megengedné azt a következtetést, hogy jelen esetben fennáll a szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnése jogintézményének egyik megkívánt alkalmazási feltétele.

33 A kérelmező által benyújtott iratok szerint ugyanis az említett jogintézmény alkalmazása azon a feltételezésen alapul, hogy mind a BvS-t, mind a fellebbező felet az vezérelte, hogy Türingia Land magasabb összegű támogatást folyósít. Márpedig, ami a BvS-t illeti, úgy tűnik, hogy ez a feltételezés nem volt megalapozott.

34 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 75. pontjában emlékeztetett rá, hogy a vételárcsökkentést „a BvS – egy szövetségi vagyonkezelő szervezet — biztosította a felperes számára azért, hogy pénzügyi nehézségein úrrá tudjon lenni, és hogy ismét életképes legyen, nem pedig azért, hogy támogassa Türingia tartomány regionális gazdaságát, ami megfelel a 23. kerettervvel elérni kívánt célnak".

35 Az Elsőfokú Bíróság ezenkívül az említett ítélet 16. pontjában megállapította, hogy amikor a Németországi Szövetségi Köztársaság a Bizottság elé terjesztette észrevételeit a hivatalos vizsgálati eljárás megindításáról, arra hivatkozott, hogy „a vételárcsökkentés nem jelentett állami támogatást, hanem olyan magánhitelező magatartásának felelt meg, aki megpróbálta követelését egy olyan helyzetben visszaszerezni, amelyben a vételár teljes összegének kifizetésére irányuló követelés valószínűleg a felperes felszámolásához vezetett volna".

36 Olyan ténymegállapításról van szó, amelyet nem lehet a Bíróság előtt megkérdőjelezni. Egyedül az Elsőfokú Bíróságnak van ugyanis hatásköre arra, hogy egyrészt megállapítsa a tényeket, kivéve azt az esetet, amikor megállapításainak tárgyi pontatlansága az elé terjesztett eljárási iratokból következik, másrészt, hogy értékelje ezeket a tényeket. A tények értékelése tehát nem olyan jogkérdés, amely a Bíróság fellebbezési eljárás keretében gyakorolt felülvizsgálata alá tartozik, kivéve az elé terjesztett tények elferdítésének esetét (lásd különösen a C-390/95. P. sz., Antillean Rice Mills és társai kontra Bizottság ügyben 1999. február 11-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-769. o.] 29. pontját és a fent hivatkozott Front National és Martinez kontra Parlament ügyben hozott végzés 84. ponját).

37 Végül a Bizottság részéről a megtámadott határozatban ismertetett indokolást illetően hangsúlyozni kell, hogy ettől az intézménytől nem lehet megkövetelni azt, hogy részletesen indokolja határozatát abban az esetben is, ha olyan érvelésre ad választ, amelyet irrelevánsnak vagy csak kevésbé relevánsnak tart.

38 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a szerződés alapjául szolgáló érdek megszűnésére és ezen a helyen a megtámadott határozat indokolásának állítólagos hiányosságára alapított jogalappal a kérelmező nem tudta a *fumus boni juris* alapján ráháruló bizonyítási kötelezettséget teljesíteni.

A magánhitelező szempontjára alapított jogalap

39 E jogalap tekintetében a kérelmező lényegében úgy érvel, hogy egyrészről az Elsőfokú Bíróság tévesen utasította el, hogy a Bizottság azon érvelésre adott válaszával, amely a kérelmezőnél felmerült nehézségek megoldásához igazított magánhitelezői magatartáson alapult, megszegte a megtámadott határozat indokolási kötelezettségét, másrészről nem adott megfelelő választ a kérelmező e helyen előterjesztett érvelésére.

40 Attól eltekintve, hogy a kérelmező ezzel a jogalappal nagyrészt csak azokat az érveit ismétli meg, amelyeket már az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett, hangsúlyozni kell, hogy a megtámadott határozat 76–83. pontja olyan indokolást tartalmaz, amely első látásra kellően részletesnek tűnik ahhoz, hogy – amint az állandó ítélkezési gyakorlat megköveteli — világos és egyértelmű módon kitűnjön belőle az aktust kibocsátó intézmény gondolatmenete, úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedést igazoló körülményeket, illetve hogy a hatáskörrel rendelkező bíróság felülvizsgálati jogkörét gyakorolhassa (lásd különösen a C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 2001. április 2-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-1719. o.] 63. pontját és a C-17/99. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2001. március 22-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-2481. o.] 35. pontját).

41 Ezen ítélkezési gyakorlatra figyelemmel nyilvánvaló, hogy a kérelmező nem tudta a *fumus boni juris* alapján ráháruló bizonyítási kötelezettséget teljesíteni.

A támogatás összegének téves meghatározására alapított jogalapról

42 E jogalap tekintetében a kérelmező lényegében úgy érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor elutasította a kérelmező azon érvelését, miszerint a Bizottság tévesen követelte meg a vételárcsökkentés teljes összegének visszafizetését, holott a támogatási elem, feltéve hogy támogatásról van szó, ténylegesen alacsonyabb volt, mint a vételárcsökkentés összege. Az Elsőfokú Bíróság érvelése figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy noha magánhitelező valószínűleg nem egyezett volna bele a BvS által elfogadottal összehasonlítható vételárcsökkentésbe, azonban az ilyen magánhitelező mindenképpen figyelembe vette volna a kérelmező fizetésképtelenségének lehetőségét és az ebből fakadó járulékos költségeket, következésképpen a vételár megfelelően alacsonyabb összegre történő kiigazítása mellett foglalt volna állást.

43 A Bíróság ítélkezési gyakorlatára hivatkozva az Elsőfokú Bíróság különösen azt hangsúlyozta ebben a tekintetben, hogy a jogellenesség megállapításának logikus következménye a jogellenes támogatás visszafizetés útján való megszüntetése, ennélfogva a jogellenesen nyújtott támogatás teljes visszafizetése abból a célból, hogy az eredeti állapot helyreálljon, elvileg nem tekinthető aránytalan intézkedésnek a Szerződés állami támogatásokról szóló rendelkezéseinek céljaihoz képest (lásd különösen a C-169/95. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 1997. január 14-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-135. o.] 47. pontját).

44 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a kérelmező a szóban forgó jogalappal nem tudta a *fumus boni juris* alapján ráháruló bizonyítási kötelezettséget teljesíteni.

A szerkezetátalakítási terv figyelembevételének elmulasztására alapított jogalapról

45 E jogalap tekintetében a kérelmező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak kifogásolnia kellett volna azt, hogy a Bizottság nem vette figyelembe döntéshozatala során az 1998. évi helyébe lépő, 2001-ben módosított szerkezetátalakítási tervet.

46 Mindazonáltal a kérelmező érvelésének előterjesztése során, amely alapján az Elsőfokú Bíróság elutasította e jogalapot, elmulasztotta megemlíteni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 158. pontjában emlékeztetett arra, hogy a német hatóságok a Bizottságnak címzett 2001. február 27-i közleményükben hangsúlyozták: „A szövetségi kormány azonban abból indul ki, hogy a Bizottság – tekintettel a BvS piacra jellemző magatartására — a szerkezetátalakítási terv

változásainak részleteiben még elfogadásra váró vizsgálata nélkül is be tudja fejezni az eljárást".

47 Első látásra semmi nem szól az ellen, hogy e ténymegállapítás önmagában elegendőnek tekintendő annak igazolására, hogy a Bizottság - a német kormány által adott felvilágosítások alapján - támaszkodhatott az 1998. évi szerkezetátalakítási tervre.

48 Tehát meg kell állapítani, hogy a kérelmező a szóban forgó jogalappal nem tudta teljesíteni a *fumus boni juris* alapján ráháruló bizonyítási kötelezettséget.

A beavatkozó fél válaszainak a Németországi Szövetségi Köztársaság részére történő megküldése elmulasztására alapított jogalapról

49 E jogalap tekintetében a kérelmező úgy érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot annak megítélése során, hogy a védelemhez való jog általa megállapított megsértésének, amely a beavatkozó fél válaszainak a Németországi Szövetségi Köztársaság részére történő megküldés elmulasztásából eredt, nem tulajdonított olyan jelentőséget, hogy e jog figyelmen kívül hagyása önmagában a megtámadott határozat megsemmisítéséhez vezethetett volna.

50 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatra tekintettel, amely szerint a védelemhez való jog ilyen megsértése csak akkor vezet megsemmisítéshez, ha e szabálytalanság

hiányában az eljárás más eredményre vezetne (lásd különösen a C-288/96. sz., Németország kontra Bizottság ügyben 2000. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-8237. o.] 101. pontját), és azon tényezők hiányában, amelyek első látásra megengednék azt a következtetést, hogy a kérdéses információk megküldésének elmulasztása kihatással lett volna a megtámadott határozat tartalmára, meg kell állapítani, hogy a kérelmező a szóban forgó jogalappal nem tudta teljesíteni a *fumus boni juris* alapján ráháruló bizonyítási kötelezettséget.

51 A fentiekből következik, hogy a kérelmező egyik jogalappal sem tudta a jelen végzés 12–21. pontjában meghatározott feltételeknek megfelelő és a megtámadott határozat felfüggesztésére alkalmas *fumus boni juris* fennállását bizonyítani.

52 Ilyen körülmények között a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztése és más ideiglenes intézkedések iránti kérelmet el kell utasítani.

A fenti indokok alapján a Bíróság elnöke:

1) Az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet elutasítja.

2) A költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások